

En historie

Ich hab' eine alte Muhme,
Die ein altes Büchlein hat,
es liegt in dem alten Buche
ein altes, dürres Blatt.
So dürr sind wohl auch die Hände,
die einst im Lenz ihr's gepflückt.
Was mag doch die Alte haben?
Sie weint, so oft sie's erblickt!

Anastasius Grün

Bedstemor er så gammel, hun har så mange rynker og et ganske hvidt hår, men hendes øjne de skinner ligesom to stjerner, ja, de er meget smukkere, de er så milde, så velsignede at se ind i. Og så kan hun de dejligste historier, og hun har en kjole med store blomster, det er sådan noget tykt silketøj, det rasler. Bedstemor ved så meget, for hun har levet længe førend far og mor, det er ganske vist! Bedstemor har en salmebog med tykke spænder af sølv, og i den bog læser hun tit. Midt i den ligger en rose, den er ganske flad og tør, den er ikke så smuk som roserne hun har i glasset, og dog smiler hun allervenligst til den, ja, der komme tårer i hendes øjne! Hvorfor mon bedstemor således ser på den visne blomst i den gamle bog?

Ved du det? Hver gang bedstemors tårer falder på blomsten, da blive farverne mere friske, da svulmer rosen, og hele stuen fyldes med duft, væggene synker som var de kun tåger, og rundt om er det den grønne, den dejlige skov hvor solen skinner mellem bladene, og bedstemor – ja, hun er ganske ung, hun er en dejlig pige med gule hår, med runde, røde kinder, smuk og yndig, ingen rose er mere frisk. Dog øjnene, de milde, velsignede øjne – jo, de er endnu bedstemors! Ved hendes side sidder en mand, ung og kraftig, han rækker hende rosen og hun smiler – således smiler dog ikke bedstemor! – Jo, smilet kommer – han er borte, der gå mange tanker, mange skikkelser forbi! Den smukke mand er borte, rosen ligger i salmebogen, og bedstemor – ja, hun sidder igen som en gammel kone og ser på den visne rose der ligger i bogen.

Nu er bedstemor død!

Hun sad i lænestolen og fortalte en dejlig historie. Hun sagde at nu var den ude, at nu var hun træt, og hun lagde sit hoved tilbage for at sove. Hun trak vejret, hun sov, men det blev mere og mere stille, og hendes ansigt var så fuldt af fred og lykke, det var ligesom der gik solskin over det. Hun smilede, og så sagde de at hun var død.

Hun blev lagt i den sorte kiste, hun blev lagt i det hvide linned. Hun var så smuk, og dog var øjnene lukket, men alle rynker var borte, hun lå med smil om munden. Hendes hår var så sølvhvidt, så ærværdigt, man blev slet ikke bange ved at se på den døde, det var jo den søde, ejegode bedstemor. Og salmebogen blev lagt i kisten under hendes hoved, det havde hun selv forlangt, og rosen lå i den gamle bog, og så begravede de bedstemor.

På graven tæt under kirkemuren plantede de et rosentræ, og det stod fuldt af roser, og de nikkede i vinden og sagde til hverandre: »Hvor det er dejligt at blomstre i det varme solskin!

Hvor det er dejligt at bade sig i dug og måneskin! Og når man så er allersmukkest, kommer en kærlig hånd og plukker os til den dejligste pige. Hvor vi vil rødme, hvor vi vil dufte!«

Og nattergalen hørte hvad roserne sagde, og nattergalen sang om rosen som den unge pige lagde i sin salmebog, om rosen som gemtes der til de friske kinder var runkne, til den unge pige var en gammel kone. Det er dejligt at leve i erindringen!

Og mens nattergalen sang over roserne og over graven, spillede orgelet i kirken de smukke salmer der stod i bogen under den dødes hoved, og månen skinnede så stor og så rund, men de døde var her ikke. Ethvert barn kunne ved nattetid roligt gå hen og plukke en rose der ved kirkegårdsmuren. Én død ved mere end alle vi levende ved. De døde kender den angst vi ville føle ved det sælsomme om de stod frem imellem os. De døde er gode og kærlige, de vil ikke skrække os, de kommer ikke. Der er jord over kisten, der er jord inden i den, salmebogens blade er støv, rosen med alle sine erindringer falder i støv, men ovenover blomstrer nye roser, ovenover synger nattergalen, og orgelet spiller. Man tænker på den kære gamle bedstemor med de milde, evig unge øjne. Øjne kan aldrig dø – vore skal engang se hende ung og smuk som da hun første gang kyssede den friske røde rose der nu er støv i graven.